

saa mange Sjæle i os, som der er Brikker i en Gnavpose? Hver Gang Posen rystes, kommer en ny tilsyne: en Nar, en Hugaf, en Natugle . . . Jeg spørger! Jeg spørger!”

Skolelærer Mikkelsen var forbavset, han kendte ikke sin Mand igen i disse mistrøstige Linjer. Men idet han nu søgte fremefter i Bogen for at komme til de Optegnelser, der skrev sig fra de senere Aar, stødte han paa et Brev, som laa gemt mellem Bogens Blade. Han saae paa Udskriften. Der stod „Hr. Vejassistent P. Sidenius“, og af Stemplet paa Frimærket kunde han se, at Brevet kun var et Par Maaneder gammelt.

Efter en kort Samvittighedskamp trak han Papiret ud af Omslaget. Det var en Damehaand. Som Adresse stod der øverst paa første Side „Budderuplund“, og Brevet lød:

„Jeg hører, at du er syg, meget syg. Jeg bryder derfor den Tavshed, du har paalagt mig, jeg kan ikke blive rolig i mit Sind, før jeg faar sagt dig min uendelige Tak for alt, hvad du har ofret for min Lykkes Skyld. Jeg forstaar dig nu helt, forstaar, at du kun har villet mit Bedste, og jeg kan aldrig takke dig nok derfor. — — Fra vore tre Børn kan jeg bringe Hilsen, de har det godt, ligesom mine yngste to. Hagbarth er nu Student, han vil være Ingeniør og har efter alles Sigende ualmindelige Evner, er dertil en kæk og stærk Dreng, saa han vil nok komme frem i Verden. Ingeborg blev konfirmeret sidste Høst; hende og lille Lise har jeg endnu herhjemme. De kender dig jo ikke; du har jo villet det saadan, og det er maaske ogsaa rigtigst. — Endnu engang min inderligste Tak for alt. Gud give dig Kraft til at bære, hvad der maatte komme!

Inger.“

Skolelærer Mikkelsen nikkede stjaalent hen for sig og puttede derpaa stille Papiret ind igen i Omslaget. Hvad det dog har været for en sær Mand! tænkte han.

Den sidste Del af Dagbogen bestod mest af udaterede Smaastykker, og flere af dem endte med den samme Sætning, der hist og her var understreget: „Naturen er rig, Naturen er viis